

DOI: 10.4467/29567610PIB.26.015.23487

dr hab. Irena Malinowska, prof. WSKZ

Wyższa Szkoła Kształcenia Zawodowego

ORCID: 0000-0002-9194-3121

irena.malinowska@wskz.pl

dr Bartosz Błaszczak

Wyższa Szkoła Kształcenia Zawodowego

ORCID: 0009-0002-0457-4434

bartosz.blaszczak@wskz.pl

dr Aleksandra Siewert

Wyższa Szkoła Kształcenia Zawodowego

ORCID: 0009-0008-7686-694X

aleksandra.siewert@wskz.pl

TRANSGRANICZNE PROCEDURY POSZUKIWAWCZE W SPRAWACH OSÓB ZAGINIONYCH – WSPÓŁPRACA KONSULARNA I POLICYJNA

TRANSBOUNDARY SEARCH PROCEDURES IN MISSING PERSONS CASES – CONSULAR AND POLICE COOPERATION

Streszczenie

Artykuł podejmuje wieloaspektową analizę współdziałania placówek dyplomatycznych oraz służb mundurowych w procesie poszukiwania osób zaginionych poza granicami państwa. W świetle rosnącej mobilności międzynarodowej oraz złożoności współczesnych migracji, problematyka ta nabiera szczególnego znaczenia zarówno w wymiarze praktycznym, jak i teoretycznym. Celem badawczym opracowania jest ukazanie roli konsulatów i ambasad jako kluczowych ogniw koordynacji działań poszukiwawczych oraz dokonanie oceny efektywności współpracy międzynarodowych formacji policyjnych w zakresie wymiany informacji, prowadzenia operacji transgranicznych i stosowania jednolitych standardów postępowania. W tym kontekście postawiono pytanie badawcze: w jakim stopniu współpraca konsularno-policyjna, oparta na ujednoczonych procedurach i interoperacyjnych systemach informacyjnych, wpływa na skuteczność poszukiwań osób zaginionych za granicą? Analiza ta wpisuje się w szerszy dyskurs dotyczący bezpieczeństwa obywateli poza granicami kraju oraz funkcjonowania mechanizmów ochrony konsularnej. Hipoteza badawcza zakłada, że efektywna, oparta na ujednoczonych procedurach, interoperacyjnych systemach informacyjnych oraz szybkiej wymianie danych współpraca

konsularno-policyjna znacząco zwiększa skuteczność poszukiwań osób zaginionych za granicą. Przyjęto założenie, iż harmonizacja działań instytucjonalnych stanowi warunek konieczny dla sprawnego reagowania w sytuacjach kryzysowych. Przedmiotem badań są prawne, organizacyjne i operacyjne procedury regulujące międzynarodowe działania poszukiwawcze, ze szczególnym uwzględnieniem instrumentów współpracy między państwami. Podmiot badań obejmuje placówki dyplomatyczne (ambasady i konsulaty) oraz służby policyjne i bezpieczeństwa uczestniczące w transgranicznych operacjach poszukiwawczych. W artykule zaprezentowano studium przypadku, który ilustruje praktyczne formy współpracy, a także zidentyfikowano bariery wynikające z odmienności systemów prawnych, ograniczeń kompetencyjnych oraz uwarunkowań kulturowych. Ponadto omówiono perspektywy rozwoju nowoczesnych systemów informacyjnych wspierających działania poszukiwawcze, wskazując na potrzebę dalszej integracji narzędzi cyfrowych oraz standaryzacji procedur w skali międzynarodowej

Słowa kluczowe: współpraca międzynarodowa, osoby zaginione, procedury konsularne, policja transgraniczna, wymiana informacji

Abstract

The article offers a comprehensive, multidimensional analysis of the collaboration between diplomatic missions and law-enforcement agencies in the process of locating missing persons abroad. In the context of increasing international mobility and the growing complexity of contemporary migration dynamics, this issue has gained particular relevance in both practical and theoretical domains. The aim of the study is to examine the role of consulates and embassies as key actors in coordinating search operations and to assess the effectiveness of cooperation among international police forces in the areas of information exchange, cross-border operations, and the implementation of harmonized procedural standards. In this context, the following research question was posed: to what extent does consular-police cooperation, based on unified procedures and interoperable information systems, influence the effectiveness of searches for missing persons abroad? This analysis contributes to the broader discourse on the safety of citizens abroad and the functioning of consular protection mechanisms. The research hypothesis posits that effective consular-police cooperation—grounded in standardized procedures, interoperable information systems, and rapid data exchange—significantly enhances the efficiency of locating missing persons abroad. It is assumed that the harmonization of institutional actions constitutes a necessary condition for effective crisis response. The subject of the study encompasses the legal, organizational, and operational procedures governing international search activities, with particular emphasis on instruments facilitating inter-state cooperation. The research entities include diplomatic missions (embassies and consulates) as well as police and security services engaged in cross-border search operations. The article presents a case study illustrating practical forms of cooperation and identifies barriers arising from differences in legal systems, competency limitations, and cultural factors. Furthermore, it discusses the prospects for developing modern information systems supporting search activities, emphasizing the need for deeper integration of digital tools and the standardization of procedures at the international level.

Keywords: international cooperation, missing persons, consular procedures, cross-border policing, information exchange

Wprowadzenie

W ujęciu definicyjnym zaginięcie osoby oznacza stan, w którym brak jest możliwości ustalenia jej aktualnego miejsca pobytu, co uniemożliwia zapewnienie ochrony jej życia, zdrowia lub wolności. Zjawisko to, choć obecne w każdym systemie prawnym, nabiera szczególnej złożoności wówczas, gdy dochodzi do niego poza granicami państwa pochodzenia osoby zaginionej. W takich sytuacjach działania poszukiwawcze wymagają nie tylko uruchomienia krajowych procedur, lecz także zaangażowania instytucji krajowych i międzynarodowych, służb policyjnych innych państw oraz placówek dyplomatycznych¹.

Zaginięcia obywateli poza granicami kraju stanowią jedno z najpoważniejszych wyzwań współczesnych systemów bezpieczeństwa. Globalizacja, intensyfikacja migracji, rozwój turystyki oraz rosnąca mobilność zawodowa powodują, że liczba spraw wymagających prowadzenia poszukiwań w wymiarze transgranicznym systematycznie wzrasta. Każdy taki przypadek generuje konieczność współdziałania wielu podmiotów funkcjonujących w odmiennych porządkach prawnych, kulturowych i organizacyjnych, co znacząco wpływa na dynamikę oraz skuteczność działań operacyjnych², w tym współpracy placówek dyplomatycznych i policji.

Współpraca konsularno-policyjna stanowi fundament międzynarodowych procedur poszukiwawczych. Placówki dyplomatyczne pełnią rolę pierwszego ogniwa kontaktu z rodziną osoby zaginionej z lokalnymi organami ścigania, natomiast służby policyjne odpowiadają za operacyjne aspekty poszukiwań, w tym wymianę informacji, publikację komunikatów międzynarodowych oraz koordynację działań w ramach systemów takich jak SIS II³, Interpol⁴ czy Euro-

¹ I. Malinowska, M. Michalski, *Wybrane systemy współpracy międzynarodowej w zakresie zapewniania bezpieczeństwa osób zaginionych*, „Prawo i Bezpieczeństwo – Law & Security” 1/2023, s. 77.

² I. Malinowska, *Zaginięcia ludzi i aspekty bezpieczeństwa: podejście komparatystyczne*, Sofia 2025, s. 27.

³ Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). System informacyjny Schengen („SIS”), ustanowiony na podstawie postanowień tytułu IV Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. pomiędzy rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (2) („Konwencja z Schengen”), wraz z jego rozszerzoną wersją, SIS 1+, stanowi zasadniczy instrument stosowania postanowień dorobku Schengen, który włączony został w ramy Unii Europejskiej.

⁴ Interpol: Międzynarodowa Organizacja Policji Kryminalnej i jesteśmy organizacją międzyrządową. Zrzeszamy 196 krajów członkowskich i pomagamy policji we wszystkich z nich współpracować na rzecz uczynienia świata bezpieczniejszym miejscem. Sekretariat Generalny koordynuje nasze codzienne działania w walce z szeregiem przestępstw. Kierowany

pol⁵. Synergia dyplomacji i bezpieczeństwa jest zatem warunkiem koniecznym dla skutecznego reagowania na zaginięcia o charakterze transgranicznym⁶.

Poszukiwania zaginionych Polaków mogą również obejmować obszary różnych państw. Zasady prowadzenia takich poszukiwań zostały uregulowane w Zarządzeniu Nr 48 Komendanta Głównego Policji z 2018 roku w sprawie prowadzenia przez Policję poszukiwania osoby zaginionej oraz postępowania w przypadku ujawnienia osoby o nieustalonej tożsamości lub znalezienia nieznanymi zwłok oraz szczątków ludzkich i zmian w zarządzeniu nr 25 KGP (...)⁷. Poszukiwania zaginionych obywateli polskich poza granicami koordynuje biuro Komendy Głównej Policji (KGP), które jest właściwe do koordynowania poszukiwań międzynarodowych. Jednostką Policji właściwą miejscowo do prowadzenia poszukiwań zaginionego obywatela polskiego jest jednostka Policji, na której obszarze osoba zaginiona posiadała ostatnie znane miejsce zamieszkania lub ostatnie znane miejsce zameldowania na pobyt stały, a w przypadku braku ustalonego takiego miejsca ostatnie znane miejsce zameldowania na pobyt czasowy⁸.

przez Sekretarza Generalnego, składa się z policjantów i cywilów i obejmuje siedzibę główną w Lyonie, globalny kompleks innowacji w Singapurze oraz kilka biur satelitarnych w różnych regionach. W każdym kraju Krajowe Biuro Centralne INTERPOLU (NCB) pełni funkcję centralnego punktu kontaktowego dla Sekretariatu Generalnego i innych NCB. NCB jest kierowane przez funkcjonariuszy policji krajowej i zazwyczaj mieści się w ministerstwie odpowiedzialnym za działania policji. Zgromadzenie Ogólne jest naszym organem zarządzającym. Raz do roku zbiera się na nim cała społeczność krajowa, aby podejmować decyzje.

⁵ Europol: Misją Europolu, który ma siedzibę w Hadze (Niderlandy), jest wspieranie państw członkowskich w zapobieganiu wszelkim formom poważnej przestępczości międzynarodowej i zorganizowanej, cyberprzestępczości i terroryzmowi oraz w zwalczaniu ich. Europol współpracuje także z wieloma państwami partnerskimi spoza UE oraz z organizacjami międzynarodowymi.

⁶ Parlament Europejski, *System Informacyjny Schengen (SIS II) – funkcjonowanie i znaczenie*, Bruksela 2024, <https://eur-lex.europa.eu/PL/legal-content/summary/second-generation-schengen-information-system-sis-ii.html> (dostęp: 5.01.2026).

⁷ *Poszukiwania zaginionych za granicą*, <https://www.linianadziei.pl/aktualnosc/878/poszukiwania-zaginionych-za-granica/> (dostęp: 5.01.2026). Zarządzenie Nr 25 Komendanta Głównego Policji z dnia 29 lipca 2025 r. zmieniające zarządzenie w sprawie prowadzenia przez Policję poszukiwania osoby zaginionej oraz postępowania w przypadku ujawnienia osoby o nieustalonej tożsamości lub znalezienia nieznanymi zwłok oraz szczątków ludzkich. Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2025 r., poz. 636 i 718) zarządza się, co następuje: § 1. W zarządzeniu nr 48 Komendanta Głównego Policji z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie prowadzenia przez Policję poszukiwania osoby zaginionej oraz postępowania w przypadku ujawnienia osoby o nieustalonej tożsamości lub znalezienia nieznanymi zwłok oraz szczątków ludzkich (Dz. Urz. KGP poz. 77, z 2020 r. poz. 58 oraz z 2021 r. poz. 16) wprowadzono zmiany w zarządzeniu nr 48. Czytaj więcej w Systemie Informacji Prawnej LEX: <https://sip.lex.pl/akty-prawne/dzienniki-resortowe/zmiana-zarzadzenia-w-sprawie-prowadzenia-przez-policje-poszukiwania-38946047>.

⁸ Ibidem.

Poszukiwania obywateli polskich za granicą prowadzone są:

- 1) w państwach korzystających z SIS (System Informacyjny Schengen) poprzez SIS – policjant prowadzący poszukiwania przesyła za pośrednictwem oficera kontaktowego do właściwej komórki organizacyjnej informację wskazującą na pobyt osoby na terytorium tego państwa;
- 2) w państwach niekorzystających z SIS poprzez bazę danych Interpol – policjant prowadzący poszukiwania przesyła za pośrednictwem oficera kontaktowego do właściwej komórki organizacyjnej:
 - a) w celu ustalenia miejsca pobytu osoby zaginionej wnioski o publikację żółtej noty i wysłanie żółtej dyfuzji,
 - b) dodatkowe informacje wskazujące na pobyt osoby na terytorium państwa nienależącego do obszaru Schengen⁹.

O odnalezieniu osoby zaginionej na terytorium Polski, jednostka Policji wnioskująca o poszukiwania za granicą osoby zaginionej ma obowiązek niezwłocznie zawiadomić biuro Komendy Głównej Policji w celu odwołania poszukiwań¹⁰.

Skalę problemu zaginięć ludzi poza granicami kraju potęgują współczesne procesy społeczno-polityczne. Migracje zarobkowe Polaków do państw Unii Europejskiej, których liczba według różnych szacunków waha się od 500 tys. do 2 mln, tworzą szeroki kontekst mobilności, w którym zaginięcia stają się zjawiskiem coraz bardziej widocznym. Dane fundacji ITAKA¹¹ wskazują, że na terenie UE do 2023 r. zaginęło blisko 300 obywateli polskich, z czego największą grupę stanowią osoby zaginione w Wielkiej Brytanii¹².

Z naukowego punktu widzenia stwierdzić należy, iż bardzo ważnym zadaniem, które realizuje Biuro Międzynarodowej Współpracy Policji Komendy Głównej Policji¹³ jest wymiana informacji z partnerami zagranicznymi przy

⁹ Ibidem.

¹⁰ Ibidem.

¹¹ Fundacja Itaka. Centrum Poszukiwań Ludzi Zaginionych jest organizacją pozarządową, która szuka zaginionych oraz wspiera ich rodziny.

¹² I. Malinowska, *Problematyka zaginięć ludzi w aspekcie prawnokryminologicznym*, „Problemy Współczesnej Kryminalistyki”, DOI: <https://doi.org/10.52097/pwk.5411>.

¹³ Policyjna współpraca międzynarodowa, <https://policja.pl/pol/aktualnosci/255067,Policyjna-wspolpraca-miedzynarodowa.html> (dostęp: 5.01.2026). Zadania BMWP KGP określone w Zarządzeniu nr 2 Komendanta Głównego Policji z dnia 1 kwietnia 2016 r. w sprawie regulaminu Komendy Głównej Policji.

§ 18.1. Biuro Międzynarodowej Współpracy Policji realizuje zadania związane z organizowaniem międzynarodowej współpracy Policji oraz jej rozwojem.

2. Do zadań Biura Międzynarodowej Współpracy Policji należy w szczególności: organizowanie i koordynowanie przedsięwzięć policyjnych wynikających z członkostwa Rzeczypospolitej

poszukiwaniu osób zaginionych w Polsce, gdzie istnieje uzasadnione podejrzenie, że zaginiony może przebywać poza granicami naszego kraju. Podobne działania realizowane są w przypadku poszukiwań osób, które zaginęły w innym kraju, a mogą przebywać na terenie Polski. BMWP KGP pełni również bardzo ważną rolę w koordynowaniu poszukiwania nie tylko osób zaginionych, ale również utraconych przedmiotów. W dobie globalizacji kradzieże i przemyt mienia, w szczególności pojazdów i elektroniki użytkowej, stały się problemem o charakterze międzynarodowym. Aby skutecznie przeciwdziałać takim przestępstwom oraz ujawniać i zabezpieczać skradzione przedmioty, organy ścigania różnych krajów muszą ściśle współpracować. Dzięki wymianie informacji oraz nowoczesnym technologiom możliwe jest ściganie przestępców, oraz przede wszystkim, odzyskiwanie utraconego mienia¹⁴.

W 2024 roku osoby zaginione w Polsce były poszukiwane 11 razy Żółtymi Notami oraz 134 razy Żółtą Dyfuzją. Skutecznym działaniem przy poszukiwaniu osoby zaginionej wykazali się pracownicy BMWP KGP wspólnie z głogowskimi policjantami podczas poszukiwań 20-letniego mężczyzny, który zaginął w kwietniu 2024 roku. Mężczyzna został odnaleziony na terenie jednego z państw Unii Europejskiej¹⁵.

Stwierdzić należy, iż od początku 2024 roku BMWP KGP pełni również rolę punktu kontaktowego dla Wojewódzkich Centrów Powiadamiania

Polskiej w Unii Europejskiej oraz w innych organizacjach i instytucjach o charakterze międzynarodowym, w tym udział w komisjach, radach, zespołach, grupach roboczych i eksperckich, misjach ewaluacyjnych oraz kontyngentach policyjnych; organizowanie kontaktów międzynarodowych Komendanta Głównego Policji i jego zastępców; opracowywanie sprawozdań, opinii i ocen efektów zaangażowania Policji na forum międzynarodowym; projektowanie głównych kierunków rozwoju międzynarodowej współpracy Policji; koordynowanie międzynarodowej współpracy Policji realizowanej w KGP, Centralnym Biurze Śledczym Policji, komendach wojewódzkich (Stołecznej) Policji, Wyższej Szkole Policji w Szczytnie, szkołach policyjnych i Centralnym Laboratorium Kryminalistycznym Policji; zapewnianie całodobowej wymiany informacji o charakterze kryminalnym, w ramach międzynarodowej współpracy Policji, na potrzeby podmiotów krajowych i zagranicznych w celu zapobiegania, wykrywania i zwalczania przestępczości oraz terroryzmu; koordynowanie oraz obsługa oficerów łącznikowych Policji akredytowanych przy placówkach dyplomatycznych Rzeczypospolitej Polskiej; wykonywanie zadań, o których mowa w § 2 ust. 4 pkt 1–3; wykonywanie zadań, o których mowa w § 2 ust. 4 pkt 11, ze szczególnym uwzględnieniem zadań punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. nr 230, poz. 1371, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 1199), w tym w zakresie udostępniania, przetwarzania i wymiany danych o profilach DNA i danych daktyloskopijnych; monitorowanie funkcjonujących w KGP punktów, o których mowa w § 2 ust. 4 pkt 11 oraz punktów kontaktowych usytuowanych w Centralnym Biurze Śledczym Policji i Centralnym Laboratorium Kryminalistycznym Policji, a także prowadzenie wykazu tych punktów.

¹⁴ Ibidem.

¹⁵ Ibidem.

Ratunkowego, służącego do przekazywania pilnych informacji o zagrożeniu życia i zdrowia poza granicami Polski. Dodatkowo na dynamikę zaginięć wpływają czynniki geopolityczne, takie jak migracje spowodowane konfliktami zbrojnymi, w tym masowy napływ obywateli Ukrainy do Polski po agresji Federacji Rosyjskiej. W literaturze zwraca się również uwagę na nowe, nieschematyczne zagrożenia – wynikające zarówno z patologii społecznych, jak i działalności przestępczej – które w sposób bezpośredni oddziałują na bezpieczeństwo jednostek i państw.

W praktyce poszukiwań transgranicznych pojawia się wiele barier utrudniających skuteczne działanie. Należą do nich m.in. różnice w systemach prawnych, odmienne standardy udostępniania danych, ograniczenia kompetencyjne, a także bariery językowe i kulturowe. Dodatkowym wyzwaniem jest brak jednolitych procedur zgłaszania zaginięć oraz zróżnicowane progi formalne uznania osoby za zaginioną, co może prowadzić do opóźnień w działaniach operacyjnych¹⁶.

Analiza przedstawiona w artykule koncentruje się na transgranicznych procedurach poszukiwawczych w sprawach osób zaginionych, ze szczególnym uwzględnieniem współdziałania funkcjonariuszy odpowiedzialnych za poszukiwania międzynarodowe oraz pracowników placówek dyplomatycznych. W sytuacjach, w których istnieje realne zagrożenie życia lub zdrowia osoby zaginionej, kluczowe znaczenie ma szybkie podejmowanie decyzji oraz sprawna wymiana informacji między wszystkimi zaangażowanymi podmiotami. Skuteczność działań zależy w dużej mierze od profesjonalizmu i doświadczenia osób odpowiedzialnych za koordynację, ich zdolności do oceny ryzyka oraz umiejętności współpracy ponad granicami państw i systemów prawnych. W opracowaniu poddano analizie zarówno dobre praktyki, jak i bariery utrudniające współpracę instytucjonalną, wskazując na konieczność harmonizacji procedur oraz wzmocnienia mechanizmów współdziałania, które umożliwiają szybkie reagowanie w sytuacjach kryzysowych. Rozważania te podkreślają, że w poszukiwaniach transgranicznych najważniejszym czynnikiem pozostaje człowiek – jego kompetencje, odpowiedzialność i zdolność do natychmiastowego działania w warunkach presji czasu.

Rola placówek dyplomatycznych w poszukiwaniach osób zaginionych za granicą

Analiza literatury naukowej wskazuje, że placówki dyplomatyczne – ambasady i konsulaty – stanowią jeden z kluczowych elementów systemu reagowania

¹⁶ Ibidem.

na zaginięcia obywateli poza granicami państwa. Ich działalność obejmuje zarówno zadania administracyjne i organizacyjne, jak i wsparcie informacyjne oraz – w określonych sytuacjach – pomoc psychologiczną dla rodzin osób zaginionych¹⁷. W praktyce konsulaty pełnią funkcję instytucji pierwszego kontaktu, która umożliwi uruchomienie procedur poszukiwawczych w środowisku obcego systemu prawnego i kulturowego¹⁸.

Aktywność polskich urzędników konsularnych ma charakter uzupełniający wobec działań służb właściwych do prowadzenia poszukiwań, przede wszystkim Policji, która realizuje czynności operacyjne w ramach współpracy europejskiej i międzynarodowej. Konsulaty otrzymują zapytania dotyczące ustalenia miejsca pobytu osoby zaginionej zarówno od Policji (polskiej i miejscowej), jak i od organizacji pozarządowych, takich jak wspomniana wcześniej Fundacja ITAKA, a także od członków rodzin. Po przyjęciu pisemnego zgłoszenia konsul dokonuje weryfikacji dostępnych danych – sprawdza, czy osoba kontaktowała się z urzędem, czy korzystała z pomocy konsularnej oraz czy w rejestrach placówki znajdują się informacje dotyczące jej adresu lub statusu pobytowego¹⁹.

W przypadku zgłoszeń bezpośrednio od rodzin konsulat informuje o obowiązujących procedurach, w tym o konieczności zgłoszenia zaginięcia w jednostce Policji właściwej ze względu na ostatnie miejsce zamieszkania w Polsce oraz w Fundacji ITAKA. W uzasadnionych przypadkach konsulaty kierują zapytania do instytucji miejscowych, takich jak szpitale, areszty, ośrodki pomocy społecznej czy organizacje wspierające osoby w kryzysie bezdomności. Praktyka ta pozwala na szybkie wykluczenie sytuacji nagłych, w których osoba zaginiona mogła trafić pod opiekę służb lokalnych²⁰.

W niektórych państwach, takich jak Wielka Brytania, konsulaty korzystają również z dodatkowych narzędzi, np. dostępu do portalu: <https://www.192>.

¹⁷ „Naczelnym zadaniem służby konsularnej jest ochrona interesów państwa polskiego i jego obywateli za granicą. Sposób, w jaki to zadanie jest wykonywane, ma ogromne praktyczne znaczenie dla milionów Polaków przebywających na stałe lub czasowo za granicą. Jednym z zadań Departamentu Konsularnego MSZ jest nadzorowanie wykonywania przez konsulów RP ich funkcji. Przedstawiciele departamentu uczestniczą w wypracowywaniu założeń i realizacji współpracy międzynarodowej, w tym zwłaszcza w ramach UE, w obszarze konsularnym, a w szczególności w zakresie ruchu osobowego, polityki wizowej, migracyjnej oraz pomocy konsularnej. Istotnym elementem działalności Departamentu jest także analiza ustawodawstwa krajowego pod kątem jej wpływu na zakres i sposób wykonywania czynności konsularnych. Ponadto Departament Konsularny inicjuje i prowadzi negocjacje umów międzynarodowych lub porozumień w dziedzinie konsularnej”, <https://www.gov.pl/web/dyplomacja/departament-konsularny> (dostęp: 5.01.2026).

¹⁸ Ibidem.

¹⁹ Ibidem.

²⁰ Ibidem.

com/people/²¹, zawierającego dane ze spisu wyborców. Rozwiązanie to znacząco zwiększyło skuteczność ustalania aktualnych adresów pobytu, choć należy podkreślić, że częste zmiany miejsca zamieszkania przez obywateli polskich utrudniają prowadzenie poszukiwań i mogą powodować, że uzyskane dane szybko tracą aktualność. Jednocześnie w państwach Unii Europejskiej obowiązują rygorystyczne regulacje dotyczące ochrony danych osobowych, co w wielu przypadkach ogranicza możliwość pozyskania informacji bez zgody sądu lub samej osoby poszukiwanej²².

Warto zauważyć, że część osób poszukiwanych świadomie nie utrzymuje kontaktu z rodziną, co dodatkowo komplikuje działania konsularne. W takich sytuacjach placówki dyplomatyczne muszą równoważyć obowiązek poszanowania prawa do prywatności z potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa obywatelowi²³.

Istotnym elementem działalności konsularnej jest również ochrona obywateli Unii Europejskiej przebywających w państwach trzecich. Zgodnie z prawem UE, obywatel państwa członkowskiego, który znajduje się w kraju spoza UE, gdzie jego państwo nie posiada własnej ambasady ani konsulatu, ma prawo zwrócić się o pomoc do dowolnej innej placówki dyplomatycznej państwa członkowskiego. Otrzymuje wówczas wsparcie na takich samych zasadach jak obywatele państwa, do którego placówki się zgłasza²⁴.

Warunkiem uzyskania pomocy jest potwierdzenie tożsamości, a w przypadku utraty dokumentów – ustalenie obywatelstwa poprzez kontakt z właściwymi organami krajowymi. Zakres pomocy obejmuje m.in. wsparcie w razie utraty dokumentów podróży, poważnego wypadku lub choroby, padnięcia ofiarą przestępstwa, aresztowania, a także w sytuacjach wymagających repatriacji. W przypadku utraty dokumentów możliwe jest wydanie unijnego tymczasowego dokumentu podróży, umożliwiającego powrót do kraju²⁵.

Placówki dyplomatyczne wspierają również w sytuacjach śmierci obywatela za granicą, m.in. poprzez rejestrację zagranicznego aktu zgonu, kontakt z rodziną oraz pomoc w organizacji transportu zwłok. Jednocześnie należy pamiętać, że zakres pomocy konsularnej jest ograniczony – konsulaty nie mogą ingerować w postępowania sądowe, opłacać kosztów leczenia czy podejmować działań wykraczających poza ramy prawa państwa przyjmującego.

²¹ <https://www.192.com/people/> (dostęp: 5.01.2026).

²² Ibidem.

²³ https://europa.eu/youreurope/citizens/travel/security-and-emergencies/consular-protection/index_pl.htm (dostęp: 5.01.2026).

²⁴ Ibidem.

²⁵ Ibidem.

Przed podróżą do państw trzecich zaleca się sprawdzenie dostępności placówek dyplomatycznych, warunków wjazdu, aktualnych ostrzeżeń dla podróżujących oraz – jeśli to możliwe – rejestrację podróży w krajowym systemie informacyjnym. Działania te zwiększają bezpieczeństwo obywateli i ułatwiają ewentualne działania poszukiwawcze²⁶.

Placówki dyplomatyczne pełnią zatem wielowymiarową i niezbędną rolę w systemie poszukiwań transgranicznych. Ich działania obejmują zarówno wsparcie operacyjne, jak i informacyjne, a także koordynację współpracy między instytucjami krajowymi i zagranicznymi. Pomimo licznych ograniczeń wynikających z różnic prawnych, kulturowych i organizacyjnych, konsulaty pozostają kluczowym ogniwem umożliwiającym skuteczne reagowanie na zaginięcia obywateli poza granicami państwa. Wzmacnianie ich kompetencji, rozwój narzędzi cyfrowych oraz dalsza integracja europejskich mechanizmów ochrony konsularnej stanowią istotny kierunek doskonalenia współczesnych procedur poszukiwawczych²⁷. Stwierdzić należy, iż dane dotyczące liczby obywateli polskich zaginionych za granicą w poszczególnych latach nie są dostępne w formie jednolitego, publicznego zestawienia, ponieważ informacje te pozostają rozproszone pomiędzy różnymi instytucjami krajowymi i zagranicznymi. Wiadomo jednak, że zgłoszenia trafiają m.in. do organizacji pozarządowych, takich jak SOS Zaginięcia²⁸, czy Fundacji ITAKA i dotyczą przede wszystkim państw o dużej koncentracji polskiej emigracji, w tym Niemiec, Holandii i Wielkiej Brytanii. Jednocześnie statystyki krajowe wskazują, że w 2024 roku Policja²⁹ prowadziła w Polsce poszukiwania 13 540 osób, z czego część mogła przebywać poza granicami kraju, co wymagało uruchomienia współpracy międzynarodowej. Zjawisko to potwierdza rosnącą potrzebę skoordynowanych działań transgranicznych oraz sprawnej wymiany informacji między instytucjami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo obywateli³⁰.

Przedstawione uwarunkowania wskazują, że rola placówek dyplomatycznych w poszukiwaniach osób zaginionych za granicą ma charakter fundamentalny i wielowymiarowy. Skuteczność działań zależy nie tylko od znajomości procedur, lecz przede wszystkim od współpracy ludzi odpowiedzialnych za szybkie podejmowanie decyzji w sytuacjach zagrożenia życia. Wspólne

²⁶ Ibidem.

²⁷ https://europa.eu/youreurope/citizens/travel/security-and-emergencies/consular-protection/index_pl.htm (dostęp: 5.01.2026).

²⁸ https://www.facebook.com/groups/332502573912292/?locale=pl_PL (dostęp: 5.01.2026).

²⁹ <https://statystyka.policja.pl/st/wybrane-statystyki/zaginieni/50885,Zaginieni.html> (dostęp: 5.01.2026).

³⁰ Ibidem.

działania konsułów, policjantów oraz instytucji państw przyjmujących tworzą złożony, lecz niezbędny system reagowania na zaginięcia o charakterze transgranicznym. W tym kontekście szczególnego znaczenia nabiera analiza konkretnych przypadków, które ukazują praktyczny wymiar współpracy międzynarodowej.

Studium przypadku oparte na dyskursie medialnym: zaginięcie Polaka na Atlantyku (2024) – www.tvn24.pl

„W czerwcu 2024 roku doszło do zaginięcia obywatela polskiego na wodach Oceanu Atlantyckiego w rejonie Wysp Kanaryjskich. Mężczyzna wypłynął 13 czerwca z portu Gran Tarajal na Fuerteventurze, kierując się do portu Pasito Blanco na Gran Canarii, skąd dwa dni później planował lot powrotny do Frankfurtu. Ostatni kontakt z rodziną miał miejsce 12 czerwca, natomiast do portu docelowego nie dotarł, co doprowadziło do wszczęcia międzynarodowych działań poszukiwawczych.

Po zgłoszeniu zaginięcia uruchomiono współpracę wielu instytucji: hiszpańskiej Guardia Civil, polskich i hiszpańskich morskich służb poszukiwania i ratownictwa SAR, Ambasady RP w Hiszpanii oraz niemieckiej policji, ponieważ zaginiony mieszkał na stałe w Niemczech. Ministerstwo Spraw Zagranicznych poinformowało, że polski konsul w Madrycie pozostaje w stałym kontakcie zarówno z lokalnymi służbami prowadzącymi akcję poszukiwawczą, jak i z rodziną zaginionego. Sprawa została objęta monitoringiem dyplomatycznym, a działania poszukiwawcze prowadzone były w trybie transgranicznym, zgodnie z procedurami obowiązującymi w przypadku zaginięć na wodach międzynarodowych”³¹.

Komentarz analityczny

Przedstawiony przypadek ukazuje, jak złożone i wielopodmiotowe są działania poszukiwawcze prowadzone poza granicami kraju, zwłaszcza w środowisku morskim. Sprawa potwierdza kluczową rolę współpracy konsularnej, która umożliwia koordynację działań między służbami różnych państw. Jednocześnie widoczna jest konieczność szybkiej wymiany informacji oraz wykorzystania międzynarodowych mechanizmów ratowniczych, takich jak SAR. Przypadek ten stanowi przykład sytuacji, w której skuteczność poszukiwań

³¹ *Polak zaginął na Atlantyku, nie dopłynął do portu. MSZ: monitorujemy sytuację*, <https://tvn24.pl/swiat/polak-zaginal-na-atlantyku-nie-doplynal-do-portu-msz-monitorujemy-sytuacje-st7968048> (dostęp: 5.01.2026).

zależy od sprawnego działania wielu instytucji funkcjonujących w odmiennych systemach prawnych i operacyjnych.

W dyskursie medialnym szczególnie podkreślano rolę polskiego konsula w Madrycie, który pozostawał w stałym kontakcie z lokalnymi służbami ratowniczymi oraz rodziną zaginionego. Media akcentowały również skalę zaangażowania służb hiszpańskich, które prowadziły intensywne poszukiwania na wodach otwartych, wykorzystując jednostki pływające i zasoby lotnicze. Przypadek ten stał się przykładem sytuacji, w której szybka wymiana informacji, współpraca wielu państw oraz natychmiastowe działania operacyjne stanowią jedyną realną szansę na odnalezienie osoby zaginionej w środowisku morskim.

Współpraca policyjna i mechanizmy transgraniczne

Policja w przypadku zaginięcia podejmuje poszukiwania zaraz po zgłoszeniu przez osobę, która przekaże tę informację. Takie czynności podejmowane są również w stosunku do osób, które zaginęły za granicą, a ich bliscy o tym wiedzą i zgłaszają ten fakt Policji. Policyjne poszukiwania osób zaginionych prowadzone są w trybie zróżnicowanych działań. Podejmują je policjanci wykonujący czynności prewencyjne, śledcze i operacyjne. Funkcjonariusze jednocześnie sprawdzają wiele miejsc. Jednostka prowadząca czynności współpracuje ze zgłaszającym, najbliższymi, rodziną czy znajomymi, a także korzysta ze źródeł, do których ma uprawniony dostęp zgodnie z obowiązującymi przepisami. Czasami zakres informacji o losie osoby zaginionej wykracza poza teren kraju. W takich sytuacjach jak już zaznaczono we wstępie informacje wymieniane są poprzez biuro Komendy Głównej Policji właściwe do koordynowania poszukiwań międzynarodowych³². W polskim systemie prawnym³³ poszukiwania obywateli zaginionych poza granicami kraju realizowane są w oparciu o jasno określone zasady organizacyjne i kompetencyjne. Koordynacja działań w tym zakresie należy do biura Komendy Głównej Policji właściwego do prowadzenia poszukiwań międzynarodowych, które pełni funkcję centralnego organu odpowiedzialnego za nadzorowanie i wspieranie

³² R. Szymańska-Węgrodzka, *Taktyka czynności policyjnych w poszukiwaniu osób zaginionych poza granicami kraju*, „Kwartalnik Policyjny”, Legionowo, <https://kwartalnik.csp.edu.pl/kp/archiwum-1/2025/kwartalnik-policyjny-nr-12025/6177,Taktyka-czynnosci-policyjnych-w-poszukiwaniu-osob-zaginionych-pozza-granicami-kra.html> (dostęp: 5.01.2026).

³³ Zarządzenie nr 25 Komendanta Głównego Policji z dnia 29 lipca 2025 r. zmieniające zarządzenie w sprawie prowadzenia przez Policję poszukiwania osoby zaginionej oraz postępowania w przypadku ujawnienia osoby o nieustalonej tożsamości lub znalezienia nieznanego zwłok oraz szczątków ludzkich, (...), poprzednie Zarządzenie nr 48 z 28.06.2018 r., (...).

jednostek terenowych w kontaktach z instytucjami zagranicznymi oraz organizacjami międzynarodowymi³⁴.

Właściwość miejscowa jednostki Policji prowadzącej poszukiwania obywatela polskiego zaginionego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej ustalana jest według ostatniego znanego miejsca zamieszkania tej osoby na terytorium kraju. Jeżeli ustalenie miejsca zamieszkania nie jest możliwe, podstawą staje się ostatnie miejsce zameldowania na pobyt stały, a w dalszej kolejności – miejsce zameldowania na pobyt czasowy. Rozwiązanie to zapewnia jednoznaczne określenie organu odpowiedzialnego za prowadzenie sprawy, nawet w sytuacjach, w których dane dotyczące osoby zaginionej są niepełne lub rozproszone³⁵.

Procedury poszukiwawcze różnią się w zależności od tego, czy zaginięcie ma miejsce na obszarze państwa korzystającego z Systemu Informacyjnego Schengen (SIS), czy też poza nim. W pierwszym przypadku rejestracja osoby zaginionej w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji jest automatycznie replikowana do SIS, co umożliwi natychmiastowe udostępnienie informacji wszystkim państwom członkowskim. W państwach nienależących do SIS poszukiwania prowadzone są za pośrednictwem baz danych Interpolu, a rejestracja osoby odbywa się poprzez biuro Komendy Głównej Policji odpowiedzialne za koordynację poszukiwań międzynarodowych³⁶.

W toku działań operacyjnych policjant prowadzący sprawę ma obowiązek przekazywania informacji o ustaleniu miejsca pobytu osoby zaginionej za pośrednictwem oficera kontaktowego do właściwej komórki organizacyjnej Komendy Głównej Policji. W przypadku poszukiwań prowadzonych w państwach nienależących do SIS policjant kieruje – również za pośrednictwem oficera kontaktowego – wniosek o publikację żółtej noty Interpolu lub inne formy międzynarodowego komunikatu, zgodnie ze wzorem określonym w załącznikach do zarządzenia³⁷.

Opisane rozwiązania tworzą spójny system, który umożliwia szybkie i skoordynowane reagowanie na przypadki zaginięć obywateli polskich poza granicami kraju. Jednocześnie podkreślają znaczenie współpracy między jednostkami krajowymi a instytucjami międzynarodowymi, co stanowi fundament skutecznych działań poszukiwawczych w wymiarze transgranicznym³⁸.

³⁴ Ibidem.

³⁵ Ibidem.

³⁶ Ibidem.

³⁷ Ibidem.

³⁸ Ibidem.

Zauważyć należy, iż skuteczność poszukiwań osób zaginionych poza granicami kraju w dużej mierze zależy od sprawnej współpracy policyjnej oraz wykorzystania międzynarodowych mechanizmów wymiany informacji. Współczesne systemy bezpieczeństwa opierają się na sieciach transgranicznych, które umożliwiają szybkie reagowanie i koordynację działań operacyjnych.

Policja korzysta z szeregu instrumentów prawnych i technicznych, które pozwalają na prowadzenie poszukiwań w wymiarze międzynarodowym. Kluczową rolę odgrywa Interpol, który poprzez system Czerwonych Not i Dyfuzji umożliwia publikację międzynarodowych komunikatów o osobach poszukiwanych. Równie istotny jest System Informacyjny Schengen (SIS II), w ramach którego możliwe jest wprowadzanie danych o osobach zaginionych i ich szybka identyfikacja w państwach członkowskich³⁹.

Na poziomie Unii Europejskiej centralnym filarem współpracy jest Europol, który wspiera państwa członkowskie w zakresie analizy danych, zwalczania przestępczości transgranicznej oraz poszukiwań osób. Ważnym narzędziem jest także sieć ENFAST (European Network of Fugitive Active Search Teams), która umożliwia bezpośrednią współpracę zespołów policyjnych w sprawach osób ukrywających się lub zaginionych⁴⁰.

W praktyce współpraca policyjna obejmuje tworzenie wspólnych zespołów dochodzeniowych, szybkie przekazywanie danych biometrycznych i dokumentów tożsamości, a także wykorzystanie baz rejestrów międzynarodowych. Dzięki tym mechanizmom możliwe jest nie tylko odnajdywanie osób zaginionych, ale również zapewnienie im ochrony prawnej i wsparcia w procesie powrotu do kraju⁴¹.

Pomimo rozbudowanych struktur współpracy, działania transgraniczne napotykać na bariery związane z różnicami w regulacjach prawnych, ochroną danych osobowych oraz ograniczeniami technologicznymi. Wymaga to stałego doskonalenia procedur, harmonizacji prawa oraz inwestycji w nowoczesne systemy informatyczne⁴².

³⁹ Ibidem.

⁴⁰ Ibidem.

⁴¹ Ibidem.

⁴² Ibidem.

Koordinacja działań i wyzwania praktyczne w poszukiwaniu osób zaginionych za granicą

Koordinacja działań w poszukiwaniach osób zaginionych za granicą stanowi jedno z najbardziej wymagających zadań w obszarze bezpieczeństwa międzynarodowego. Wymaga ona ścisłej współpracy wielu podmiotów – policjantów odpowiedzialnych za poszukiwania międzynarodowe, placówek dyplomatycznych, lokalnych służb państwa przyjmującego oraz organizacji pozarządowych. Kluczowym wyzwaniem jest różnorodność systemów prawnych, procedur operacyjnych i standardów udostępniania informacji, które mogą znacząco opóźniać działania. Dodatkową trudność stanowią bariery językowe, kulturowe oraz ograniczenia wynikające z ochrony danych osobowych, utrudniające szybkie pozyskanie niezbędnych informacji. W sytuacjach zagrożenia życia najważniejsza staje się szybkość reakcji oraz zdolność do podejmowania natychmiastowych decyzji, co wymaga wysokiego poziomu profesjonalizmu i doświadczenia osób zaangażowanych w proces poszukiwawczy. Właśnie dlatego skuteczna koordynacja działań transgranicznych jest możliwa jedynie wtedy, gdy instytucje potrafią współpracować ponad granicami państw i różnicami systemowymi⁴³.

Podsumowanie

Przeprowadzona analiza transgranicznych procedur poszukiwawczych w sprawach osób zaginionych potwierdza, że współczesne uwarunkowania społeczno-polityczne, rosnąca mobilność międzynarodowa oraz złożoność migracji znacząco zwiększają skalę i dynamikę zaginięć poza granicami państwa. W takich realiach skuteczność działań poszukiwawczych zależy przede wszystkim od jakości współpracy pomiędzy placówkami dyplomatycznymi a służbami policyjnymi, które wspólnie tworzą podstawowy filar systemu reagowania na zaginięcia o charakterze transgranicznym.

Wyniki badań wskazują, że konsulaty i ambasady odgrywają kluczową rolę w koordynacji działań, zapewniając wsparcie organizacyjne, informacyjne i komunikacyjne, natomiast formacje policyjne odpowiadają za operacyjne aspekty poszukiwań, w tym wymianę danych, publikację komunikatów międzynarodowych oraz prowadzenie działań terenowych. Efektywność tych procesów w dużej mierze zależy od stopnia harmonizacji procedur, interoperacyjności systemów informacyjnych oraz szybkości przekazywania danych pomiędzy państwami.

⁴³ I. Malinowska, A. Rybicka, *Zagrożenia społeczne wynikające z zaginięć ludzi we współczesnym świecie*, „Kwartalnik Policyjny” nr 1/2016.

Studium przypadku zaprezentowane w artykule potwierdza, że współpraca konsularno-policyjna może przynosić wymierne rezultaty, jednak jej skuteczność bywa ograniczana przez bariery prawne, kompetencyjne i kulturowe. Różnice w systemach prawnych, odmienne standardy udostępniania informacji oraz zróżnicowane praktyki operacyjne stanowią istotne wyzwania, które wymagają dalszej standaryzacji i usprawnienia.

W świetle przeprowadzonych analiz zasadne wydaje się dążenie do pogłębiania integracji narzędzi cyfrowych, rozwijania wspólnych platform wymiany informacji oraz wzmocnienia współpracy instytucjonalnej na poziomie międzynarodowym. Harmonizacja procedur, rozwój interoperacyjnych systemów informacyjnych oraz budowanie trwałych mechanizmów współpracy między państwami stanowią nie tylko warunek skutecznych działań poszukiwawczych, lecz także element szerszego systemu ochrony obywateli poza granicami kraju. Efektywna współpraca konsularno-policyjna, oparta na ujednoczonych procedurach i interoperacyjnych systemach informacyjnych, w znacznym stopniu podnosi skuteczność poszukiwań osób zaginionych za granicą. Umożliwia szybszą wymianę danych, sprawniejsze koordynowanie działań operacyjnych oraz redukuje ryzyko opóźnień wynikających z różnic prawnych i organizacyjnych między państwami.

W praktyce oznacza to, że im bardziej zharmonizowane są procedury i narzędzia komunikacji, tym większa jest szansa na szybkie odnalezienie osoby zaginionej. Wspólne standardy działania wzmocniają również zaufanie instytucji i usprawniają współpracę w sytuacjach kryzysowych. Wnioski te podkreślają potrzebę dalszych badań nad funkcjonowaniem transgranicznych procedur poszukiwawczych oraz konieczność stałego doskonalenia współpracy konsularno-policyjnej, która w obliczu współczesnych wyzwań staje się jednym z kluczowych obszarów bezpieczeństwa międzynarodowego.

Wnioski:

1. Skuteczność transgranicznych poszukiwań osób zaginionych wymaga zintegrowanych procedur oraz sprawnej wymiany danych pomiędzy konsulatami i policją.
2. Rozwój technologii informacyjnych oraz międzynarodowych baz danych stanowi kluczowy kierunek doskonalenia współpracy w przyszłości.

Bibliografia

- Polak zaginął na Atlantyku, nie dopłynął do portu. MSZ: monitorujemy sytuację*, <https://tvn24.pl/swiat/polak-zaginal-na-atlantyku-nie-doplynal-do-portu-msz-monitorujemy-sytuacje-st7968048> (dostęp: 5.01.2026).
- Fundacja ITAKA – Centrum Poszukiwań Ludzi Zaginionych, <https://www.itaka.org.pl> (dostęp: 5.01.2026).
- <https://www.192.com/people/> (dostęp: 5.01.2026).
- Informacje o zadaniach służby konsularnej*, <https://www.gov.pl/web/dyplomacja> (dostęp: 5.01.2026).
- Komenda Główna Policji, *Statystyki zaginięć*, <https://statystyka.policja.pl/> (dostęp: 5.01.2026).
- Malinowska I., Michalski M., *Wybrane systemy współpracy międzynarodowej w zakresie zapewniania bezpieczeństwa osób zaginionych*, „Prawo i Bezpieczeństwo – Law & Security”, nr 1/2023.
- Malinowska I., *Problematyka zaginięć ludzi w aspekcie prawnokryminologicznym*, [w:] „Problemy Współczesnej Kryminalistyki”, DOI: <https://doi.org/10.52097/pwk.5411>.
- Malinowska I., Rybicka A., *Zagrożenia społeczne wynikające z zaginięć ludzi we współczesnym świecie*, „Kwartalnik Policyjny”, nr 1/2016.
- Malinowska I., *Zaginięcia ludzi i aspekty bezpieczeństwa: podejście komparatystyczne*, Sofia 2025.
- Misja i działalność Europolu*, Haga, <https://www.europol.europa.eu/> [dostęp: 5.01.2026].
- Ochrona konsularna obywateli UE*, <https://europa.eu/youreurope> (dostęp: 5.01.2026).
- Parlament Europejski, *System Informacyjny Schengen (SIS II) – funkcjonowanie i znaczenie*, Bruksela 2024, <https://eur-lex.europa.eu> (dostęp: 5.01.2026).
- Policyjna współpraca międzynarodowa, BMWP KGP, <https://policja.pl> (dostęp: 5.01.2026).
- Poszukiwania zaginionych za granicą*, <https://www.linianadziei.pl> (dostęp: 5.01.2026).
- Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania SIS II, 2006.
- Szymańska-Węgorodzka R., *Taktyka czynności policyjnych w poszukiwaniu osób zaginionych poza granicami kraju*, „Kwartalnik Policyjny”, 2025 (dostęp: 5.01.2026).
- Zaginięcia*, <https://www.facebook.com/groups> (dostęp: 5.01.2026).
- Zarządzenie nr 2 Komendanta Głównego Policji z dnia 1 kwietnia 2016 r. w sprawie regulaminu Komendy Głównej Policji.
- Zarządzenie nr 25 Komendanta Głównego Policji z dnia 29 lipca 2025 r. zmieniające zarządzenie w sprawie prowadzenia przez Policję poszukiwania osoby zaginionej oraz postępowania w przypadku ujawnienia osoby o nieustalonej tożsamości lub znalezienia nieznanymi zwłok oraz szczątków ludzkich.
- Zarządzenie nr 48 Komendanta Głównego Policji z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie prowadzenia przez Policję poszukiwania osoby zaginionej oraz postępowania w przypadku ujawnienia osoby o nieustalonej tożsamości lub znalezienia nieznanymi zwłok oraz szczątków ludzkich.